

Sygn. akt VIII Ka 541/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2014 roku

sprawy L. S.

oskarżonego o czyn z art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 28 maja 2014 roku, sygnatura akt VII W 187/14

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

L. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 04.03.2014 r. sprowadził przez przejście graniczne w P. na terytorium kraju bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego towaru nieoznaczonego znakami akcyzy w postaci 20 paczek papierosów (...), 8 paczek papierosów (...), 6 paczek papierosów (...), 160 sztuk luzem papierosów (...), na którym ciążyą należności celne w wysokości 27,00 zł oraz podatkowe w kwocie 809,00 zł, w tym podatek od towarów i usług w wysokości 166,00 zł i podatek akcyzowy w kwocie 643,00 zł,

tj. o czyn z art. 86 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z 28 maja 2014 r. w sprawie o sygn. VII W 187/14 oskarżony L. S. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu mocą aktu oskarżenia wykroczenia skarbowego wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 4 i § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 i § 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie tych przepisów został skazany, zaś na podstawie art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 700 (siedmiuset) złotych.

Na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. w zw. z art. 49 § 1 i § 2 k.k.s. orzeczono przepadek przedmiotów - dowodów rzeczowych w postaci papierosów różnych marek, szczegółowo opisanych i zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-4 na karcie 21 akt sprawy, zarządzając jednocześnie ich zniszczenie.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oskarżonego L. S. zwolniono w całości od ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł Naczelnik Urzędu Celnego w B..

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżył w/w orzeczenie na niekorzyść L. S. w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wysokości 700 złotych.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

Stawiając powyższy zarzut, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrzenie jej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Naczelnika Urzędu Celnego w B. jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na ich poparcie.

Bezsprzecznym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski co do winy oskarżonego oraz okoliczności faktycznych czynu.

Przechodząc do zarzutu oskarżyciela publicznego - rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 700 złotych, żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącego nie podważył prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51).

Niewspółmierność kary zachodziłaby wówczas, gdy zastosowana w niniejszej sprawie kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu wykroczenie, nie odzwierciedlałaby należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniałaby w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 1990 r., o sygn. WR 363/90, opub. OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, co słusznie podniósł Sąd I Instancji, że wprawdzie L. S. swoim zachowaniem wykazał brak poszanowania dla dóbr prawnych związanych z interesami fiskalnymi Skarbu Państwa oraz Unii Europejskiej, ale z drugiej strony szczerze przyznał się do winy i dotychczas był karany jeden raz za wykroczenie skarbowe o tożsamej kwalifikacji (wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie VII W 187/14 k. 45a, informacja k. 75). Biorąc pod uwagę stosunek wartości przemycanych papierosów do wysokości orzeczonej kary, kolejne ukaranie w/w sprawi, że podsądny uświadomi sobie nieopłacalność tego procederu.

Zgodnie z art. 48 § 1 k.k.s. kara grzywny za wykroczenie skarbowe może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 48 § 4 k.k.s. wymierzając karę grzywny lub nakładając ją mandatem karnym, uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe.

Należałoby zwrócić uwagę, że czyn oskarżonego nie cechował się szczególnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości, jak również, że oskarżony przyznał się do winy, nie kwestionując w żadnym stopniu okoliczności zdarzenia. Co więcej oskarżony L. S. ponadto jest w chwili obecnej na emeryturze i osiąga niewielki dochód w wysokości 800 złotych. Ma ponadto na utrzymaniu żonę i małoletnie dziecko.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona przez Sąd I Instancji kara grzywny w wymiarze 700 złotych jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a nadto do stopnia jego winy, która jednocześnie spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze motywując oskarżonego do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa. Jednocześnie stanowić będzie ona rzeczywistą dolegliwość za popełnione przez oskarżonego wykroczenie skarbowe, zapobiegając poczuciu bezkarności. Podwyższenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary grzywny z pewnością przekroczyło by jego możliwości zarobkowe i co najważniejsze stanowiło by nieadekwatną dolegliwość do charakteru czynu popełnionego przez oskarżonego.

Z powyższych względów wyrok, jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja Urzędu Celnego uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.